

‘El pare’ fa encara més gran Josep Maria Pou

Crítica

SANTI FONDEVILA
BARCELONA

‘El pare’ TEATRE ROMEA FINS AL 19 DE FEBRER

L’obra *El pare* és una d’aquelles que engrandeixen un gran actor i que fan gran el que encara no ho és. Al cap i a la fi, un personatge ideal per a un gran actor com Josep Maria Pou, rei absolut d’una funció rebuda amb entusiasme per la platea.

La gran virtut, o una d’elles, de l’obra del francès Florian Zeller abordant un tema tan dolorós com l’Alzheimer o la demència senil, tant se val el nom, rau en amarrar l’espectador del desconcert que la malaltia provoca tant al malalt com a les persones del seu entorn, però mantenint l’atenció amb dosis d’intriga. Ho fa projectant a l’escena la ment atribolada del protagonista, l’Andreu, i això facilita els girs més estranys fins al punt de crear dubtes en l’espectador. Zeller barreja amb molta habilitat la realitat amb l’alteració que provoca la malaltia, fins a fer-nos dubtar de quina és aquesta realitat i quines són les verdaderes intencions dels que envolten el malalt.

El pare de Josep Maria Pou és diferent del d’Héctor Alterio que ens va visitar fa sis anys en aquest mateix teatre. Ho és ja en el retrat del programa de mà: Alterio hi sortia amb un somriure beatificat; Pou, amb un posat seriós i una mirada freda. El seu Andreu té la virtut de la contenció, que reforça la naturalitat i, així, la credibilitat sense renunciar al desconcert de la manca de lògica. Cuida magníficament el detall del gest i, sobretot, l’expressivitat de la cara. Rosa Renom és la seva filla amorosa que busca la manera de compatibilitzar la seva vida amb protegir el pare enfrontant-se amb amor i entregant a una problemàtica ben coneguda per a qui n’ha patit les circumstàncies i que es nodreix de dolor, però també de la tendra comicitat que provoquen algunes reaccions insospitades del malalt. Humor necessari per guarir el dramatisme de la situació i neutralitzar la tristesa que provoca. Aspecte al qual també ajuda l’espai escènic de Paco Azorín. Un espai, una caixa buida amb unes quantes cadires que desapareixen al mateix temps que l’Andreu es va perdent en la nuvolosa mental. Gran Pou i èxit garantit. —

Josep Maria Pou a l’obra *El pare*, al Teatre Romea. DAVID RUANO / FOCUS